

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členiek senátu JUDr. Soni Langovej a JUDr. Jany Henčekovej v právnej veci navrhovateľa: **PhDr. J. K.**, proti odporcovi: **OPÚ v T**, o preskúmanie rozhodnutia odporcu č.j. K2006/00532 zo dňa 30. januára 2006, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 31 Sp 7/2006-37 zo dňa 6. marca 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **p o t v r d z u j e** rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 31 Sp 7/2006-37 zo dňa 6. marca 2007.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e:

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave potvrdil rozhodnutie odporcu č.j. K2006/00532 zo dňa 30. januára 2006, ktorým nepriznal navrhovateľovi vlastnícke právo k pozemkom, ani právo na náhradu za pozemok parc. č. X. o výmere X., zapísanému v PKV č. X. v k.ú. P., z titulu nároku uplatneného podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona č. 180/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon) z dôvodu, že navrhovateľ nespĺňa podmienky podľa § 2 citovaného zákona. Navrhovateľovi nepriznal nárok na náhradu trov konania.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia správneho orgánu a konania mu predchádzajúceho zistil, že pôvodným vlastníkom parc. č. X., roľa o výmere 2058m² v k.ú. P. v celosti bol V. V.. Vyvlastňovacím rozhodnutím odboru výstavby Mestského národného výboru v Piešťanoch č. Výst. 1.872/1966/Šk. zo dňa 09.09.1966 mu bola vyvlastnená časť tohto pozemku o výmere X. za účelom výstavby 15-triednej UŠ a 18-triednej ZDŠ v P.. Podľa

doloženého dokladu zo dňa 05.12.1966 bola za vyvlastnenú nehnuteľnosť vyplatená vyvlastňovacia náhrada. Podľa predloženého osvedčenia o dedičstve č. 7D 1454/95 zo dňa 7. marca 1977 sa jedinou oprávnenou osobou po V. V., ktorý zomrel bezdetný, stala manželka M. V.. Táto zomrela a podľa osvedčenia o dedičstve č. D 302/97 zo dňa 7. marca 1997 sa dedičom po nej stal brat, Š. K.. Š. K. mal podľa tvrdenia navrhovateľa darovať predmetný pozemok synovi, J. K. – navrhovateľovi. Doklad o uzavretí darovacej zmluvy predložený nebol. Odporca nesúhlasil s názorom odporcu, že nespĺňa podmienky pre vydanie pozemku v rámci reštitúcie. Krajský súd poukázal na skutočnosť, že rozhodnutím odboru výstavby Mestského národného výboru v Piešťanoch č. Výst. 1.872/1966/Šk. zo dňa 9. septembra 1966 bola V. V. vyvlastnená časť pozemku parc. č. X. záhrada o výmere X. spolu s oplotením a trvalými porastami za náhradu spolu v sume 3646,80 Kčs. V súčasnosti sa jedná o pozemok vo vlastníctve M. P.. Súd skonštatoval, že pri rozhodnutí pozemkového úradu došlo k určitému formálnemu pochybeniu spočívajúcemu v tom, že sa úplne, podrobne a komplexne nevysporiadal s celým odôvodnením napadnutého rozhodnutia, avšak tento nedostatok nemal za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia. Odporca správne uviedol skutočnosť, že za predmetný pozemok bola vyplatená náhrada, čo je samo o sebe prekážkou pre vydanie pozemkov podľa § 3 písm. m) zákona č. 503/2003 Z.z. Podstatné pre rozhodovanie bolo skúmanie, či navrhovateľ prichádza do úvahy ako oprávnená osoba v zmysle § 2 ods. 2 citovaného zákona. Navrhovateľ je synovcom manželky pôvodného vlastníka a tento vzťah k pôvodnému vlastníkovi ho vylučuje z okruhu oprávnených osôb. Skutočnosť, že pozemok nie je riadne využívaný teda nepostačuje na to, aby bol vydaný navrhovateľovi. O trovách konania rozhodol krajský súd v zmysle § 250l ods. 2 v spojení s ustanovením § 250k O.s.p. a neúspešnému navrhovateľovi nepriznal nárok na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku sa v zákonnej lehote odvolal navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na nové prejednanie. Uviedol, že pozemkový úrad, ani súd dostatočne nepreskúmali všetky doklady oprávňujúce jeho žiadosť. V dedičskom konaní 7D 1454/95 Dnot.268/95 navrhovateľ zastupoval dedičku, M. V., ktorá podľa osvedčenia o dedičstve nadobudla pozostalosť po pôvodnom vlastníkovi V. V. v celom rozsahu a po jej smrti sa preto jej splnomocnený zástupca, navrhovateľ, stal jeho vlastníkom. V doplnení odvolania navrhovateľ uviedol, že po smrti M. V. sa jej dedičom stal Š. K. ako jediný zákonný dedič a po jeho smrti (23.11.2002) sa jeho právnymi nástupcami stali jeho deti, E. K., PhDr. J. K. - navrhovateľ a M. K.. Vlastníkom nehnuteľnosti sa teda navrhovateľ stal z dôvodu, že bol splnomocneným zástupcom M. V. v dedičskom konaní 7D 1454/95 Dnot.268/95 a že je právnym nástupcom poručiteľa, Š. K..

Obvodný pozemkový úrad v Trnave vo svojom vyjadrení k odvolaniu poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v ktorom skonštatoval, že navrhovateľ nie je oprávnenou osobou podľa § 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 246c O.s.p. v spojení s ustanovením § 10 ods. 2 O.s.p. preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle § 246c v spojení s §§ 211 a nasl. O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Zákon, v zmysle ktorého navrhovateľ žiadal o vydanie pozemku, upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu (229/1991 Zb.). Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria a lesný pôdny fond.

Podľa § 2 ods. 1 a 2 zákona právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území a ktorej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 (ďalej len "rozhodujúce obdobie") spôsobom uvedeným v ustanovení § 3.

Ak osoba, ktorej vlastníctvo k pozemku prešlo v rozhodujúcom období do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v ustanovení § 3, zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 5 alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami štátni občania Slovenskej republiky, fyzické osoby v tomto poradí:

- a) dedič zo závetu, ktorý bol predložený v konaní o dedičstve, ktorý nadobudol celé dedičstvo,
- b) dedič zo závetu, ktorý nadobudol dedičstvo, ale len v miere zodpovedajúcej jeho dedičskému podielu; to neplatí, ak dedičovi podľa závetu pripadli len jednotlivé veci alebo práva; ak bol dedič závetom ustanovený len k určitej časti pozemku, na ktorú sa vzťahuje povinnosť vydania, je oprávnený len k tejto časti pozemku,
- c) deti a manžel osoby uvedenej v odseku 1, všetci rovným dielom; ak dieťa zomrelo pred uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 5, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti, a ak niektoré z nich zomrelo, jeho deti,
- d) rodičia osoby uvedenej v odseku 1,
- e) súrodenci osoby uvedenej v odseku 1, a ak niektorý z nich zomrel, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti.

Pre konanie pozemkového úradu o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 2 a 3 zákona platia všeobecné predpisy o správnom konaní, teda ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov, v súlade s ustanovením § 5 ods. 3 zákona.

Podľa § 32 ods. 1, 2, 3 Správneho poriadku, je správny orgán povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne mu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány územnej samosprávy, fyzické osoby a právnické osoby povinné oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie.

Správny orgán v danej veci postupoval v súlade s uvedeným ustanovením tak, že zisťoval skutočný stav vecí, obstaral si potrebné podklady pre rozhodnutie. Jeho právny názor bol právne správny, čo bolo podmienkou pre potvrdenie jeho rozhodnutia súdom prvého stupňa podľa § 250q ods. 2 O.s.p.

Z pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že navrhovateľ si dňa 01.12.2004 uplatnil na Obvodnom pozemkovom úrade v Trnave ako oprávnená osoba podľa § 2 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. nárok na navrátenie vlastníctva k pozemku parc. č. X., roľa o výmere X. v k.ú. P., ktorý bol vyvlastnený V. V. za náhradu 3646,80 Kčs.

Úspešnosť nároku navrhovateľa pri uplatnení reštitučného nároku je podmienená súčasným splnením dvoch podmienok, a to okolnosťou, že sa jedná o osobu špecifikovanú ustanovením § 2 zákona č. 503/2003 Z.z. a zároveň sa jednalo o prechod vlastníctva spôsobom určeným v § 3 cit zákona.

Pre posúdenie oprávnenosti nároku navrhovateľa je teda potrebné skúmať, či boli zároveň splnené obe zákonné podmienky na vydanie nehnuteľnosti. Súd prvého stupňa aj správny orgán správne posúdili okolnosť, že navrhovateľ nesplnil podmienku okruhu osôb taxatívne uvedených vo vyššie citovanom ustanovení, čo ho vylučuje z uspokojenia jeho nároku na vydanie nehnuteľnosti. PhDr. J. K. totiž nie je dedičom zo závetu po V. V. podľa písm. a) alebo b), nie je jeho dieťaťom, manželom ani ich potomkom podľa písm. c), nie je ani jeho rodičom podľa písm. d) a nie je ani jeho bratom, prípadne potomkom jeho brata podľa písm. e) citovaného ustanovenia.

Keďže navrhovateľ nepatrí do okruhu oprávnených osôb, nebolo potrebné zaoberať sa okolnosťami vyvlastnenia, ktoré sú upravené v ustanovení § 3 zákona.

Skutočnosť, že navrhovateľ bol splnomocneným zástupcom na zastupovanie M. V. v dedičskom konaní 7D 1454/95 Dnot 268/95, nezakladá oprávnenie splnomocnenca stať sa jej dedičom. Splnomocnenie bolo udelené len na zastupovanie v dedičskom konaní, v ktorom nadobudla práva zastupovaná osoba (nie zástupca). Podľa § 22 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zástupcom je ten, kto je oprávnený konať za iného v jeho mene. Zo zastúpenia vznikajú práva a povinnosti priamo zastúpenému.

Podľa § 33b OZ, plnomocenstvo zaniká vykonaním úkonu, na ktorý bolo vymedzené, odvolaním, vypovedaním, najneskôr však smrťou splnomocniteľa.

Z uvedeného vyplýva, že sa nemožno stotožniť s tvrdením navrhovateľa v odvolaní, že sa stal dedičom M. V. z dôvodu jej zastupovania v dedičskom konaní. Tomuto tvrdeniu okrem zákonnej úpravy odporuje aj predložené osvedčenie o dedičstve D 302/97 Dnot 115/97, v zmysle ktorého sa jediným dedičom M. V. stal Š. V., jej brat a otec navrhovateľa.

Je potrebné zdôrazniť, že okruh osôb oprávnených na navrátenie vlastníctva k pozemkom je presne vymedzený zákonom a nemožno nad neho nadradiť žiaden z právnych aktov, na ktoré navrhovateľ poukazoval vo svojom odvolaní proti rozsudku krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vecne správne rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z uvedených dôvodov podľa §219 v spojení s § 246c OSP potvrdil.

Odvolací súd navrhovateľovi podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 a § 246c OSP nepriznal náhradu trov odvolacieho konania v dôsledku jeho neúspechu v konaní. Odporcovi zákonný nárok na ich náhradu nevznikol.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 30. januára 2008

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová